

Arrest

nr. 273 279 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2022 tot intrekking van verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 maart 2004 dient de verzoekende partij in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in als arbeider. Zij legt daartoe een Franse identiteitskaart voor alsook een arbeidsovereenkomst.

1.2. Op 14 januari 2008 wordt de dienst Opsporingen van de dienst vreemdelingenzaken door de stadsdienst ingelicht van het feit dat een collega-werknemer van verzoekende partij een verklaring heeft afgelegd dat verzoekende partij niet de Franse maar de Marokkaanse nationaliteit zou hebben en dat de Franse identiteitskaart gekocht zou zijn geweest voor 200 euro. Uit de weerslag van het telefoongesprek tussen de dienst vreemdelingenzaken en de stadsdienst naar aanleiding van deze inlichting blijkt dat de lokale recherche Antwerpen dient gecontacteerd te worden die het dossier verder zal opvolgen.

1.3. Op 3 oktober 2020 wordt de verzoekende partij die die dag met een vlucht vanuit Marokko terugkeert naar België door de grenspolitie op de luchthaven van Gosselies tegengehouden en wordt haar een beslissing tot terugdrijving gegeven omdat zij niet in bezit blijkt van de juiste binnenkomstdocumenten. Zij heeft immers enkel haar Belgische verblijfskaart en Marokkaans paspoort voorgelegd terwijl zij als Franse onderdaan die in België verblijfsrecht heeft verkregen ook in bezit moet zijn van haar Frans paspoort. Diezelfde dag wordt zij ook van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terugdrijving.

1.4. Uit de verklaringen van de verzoekende partij van 3 oktober 2020 blijkt dat zij het Arabisch, het Frans en het Nederlands beheerst, dat zij geen ziekte heeft, dat zij in België of de Europese Unie een vrouw en broer heeft en dat zij geen redenen heeft waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Marokko. Verder blijkt uit het rapport van de grenspolitie dat verzoekende partij verklaarde naar Marokko te zijn gegaan omdat haar broer ernstig ziek is en dat zij geen Frans identiteitsdocument meer in haar bezit heeft.

1.5. Op 5 oktober 2020 neemt de dienst vreemdelingenzaken contact op met de Franse autoriteiten met de vraag of verzoekende partij wel de Franse nationaliteit heeft. Er wordt daarbij gewezen op de Franse identiteitskaart (kopie die nog in het administratief dossier zat) en de verklaring van de collega-werknemer zoals vermeld onder punt 1.2..

1.6. Op 6 oktober 2020 antwoorden de Franse autoriteiten dat de gedane opzoeken niet toelaten vast te stellen dat verzoekende partij de Franse nationaliteit heeft. Er worden geen gegevens inzake verzoekende partij teruggevonden in de nationale registers. Geen enkele identiteitskaart met het nummer zoals vermeld op de gebruikte identiteitskaart werd afgeleverd.

1.7. Op 17 oktober 2020 weigert de verzoekende partij terug gedreven te worden naar Marokko.

1.8. Op 19 oktober 2020 wordt het verzoek tot invrijheidstelling door de Raadkamer van Charleroi verworpen. Het beroep hiertegen wordt verworpen door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Namen op 3 november 2020.

1.9. Op 23 oktober 2020 weigert verzoekende partij andermaal de terugdrijving naar Marokko. Gelet op de geweigerde covid-test wordt de terugdrijving voorzien op 19 december 2020 geannuleerd. Op 9 februari 2021 wordt een nieuwe terugdrijving ingepland. Op 6 februari 2021 weigert de verzoekende partij evenwel opnieuw een covid-test.

1.10. Op 15 februari 2021 dient de verzoekende partij andermaal een verzoekschrift tot invrijheidstelling in.

1.11. Op 17 februari 2021 vraagt de dienst grenscontrole of het verblijfsrecht van verzoekende partij kan worden ingetrokken.

1.12. Op 22 februari 2021 beveelt de Raadkamer van Brussel de invrijheidstelling van verzoekende partij. Op 10 maart 2021 wordt het beroep hiertegen verworpen door de Kamer van Inbeschuldigingstelling. Verzoekende partij wordt vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 11 maart 2021 wordt beslist de frauduleus verkregen Belgische verblijfskaart in te trekken.

1.14. Op 24 augustus 2021 blijkt uit het analyserapport van de centrale directie van de technische en wetenschappelijke politie dat de Franse identiteitskaart waarvan verzoekende partij zich bediende inderdaad vals is.

1.15. Op 10 september 2021 richt de dienst vreemdelingenzaken een schrijven tot verzoekende partij waarin haar meegedeeld wordt dat haar verblijfsrecht wordt onderzocht in het kader van een fraudeonderzoek op grond van artikel 74/20, §§ 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij wordt uitgenodigd alle nuttige documenten en elementen over te maken. Dit schrijven wordt aangetekend verstuurd naar het adres van verzoekende partij op 14 september 2021. Uit de gegevens van de post blijkt dat de post op 15 september 2021 een bericht heeft achtergelaten doch dat de verzoekende partij de aangetekende zending niet heeft afgehaald.

1.16. Op 7 februari 2022 wordt het verblijfsrecht van verzoekende partij ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De persoon gekend onder zijn alias:

A., M. (..)

geboren te OUJDA op 06.05.1966

adres : (..)

nationaliteit: Frankrijk

in werkelijkheid: A., M. (..) geboren te Oujda op 06.05.1966 van Marokkaanse nationaliteit

(..)

Art 74/20 §2 Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Betrokken vreemdeling kwam aan op onbekende datum en diende een aanvraag vestiging in te Antwerpen als Europese werknemer op 12.03.04 met een Franse identiteitskaart met nummer 990342156780. Hij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig van 12.03.04 tot 11.08.04. Er werd hem een identiteitskaart voor Europeanen afgegeven op, vervangen door een E+ kaart op 08.05.09, regelmatig verlengd tot 06.03.14.

De betrokkene werd op 03.10.20 in de luchthaven van Gosselies tegengehouden in het bezit van zijn verblijfsdocument en een Marokkaans paspoort. Hij was niet in het bezit van een Frans paspoort of Franse identiteitskaart. Hij verklaarde dringend naar Marokko te zijn gereisd omdat zijn broer ziek was en niet meer over een Frans document te beschikken. Hierop volgt een beslissing tot teruggrijping met vasthouding aan de grens op dezelfde dag omdat hij niet de nodige binnenkomstdocumenten heeft. Hij werd opgesloten aan de grens met het oog op teruggrijping.

Op 06.10.20 meldde het Consulaat-Generaal van Frankrijk dat de betrokkene in de Franse registers niet gekend is en er nooit een Franse identiteitskaart met nummer 990342156780 werd afgeleverd. De betrokkene is met andere woorden geen Franse onderdaan. De luchtvaartpolitie van Gosselies stelde een proces-verbaal op (CH.21.FS.001367/2020). Hij werd op 11.03.2021 vrijgesteld uit het centrum met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten overvloede volgde een analyserapport van de centrale dienst ter bestrijding van valsheden-documenten van de technische en wetenschappelijke politie op 24.08.21 dat duidelijk stelt dat de Franse identiteitskaart waarmee de betrokkene zijn aanvraag vestiging had ingediend namaak was.

Gezien hij niet heeft aangetoond een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie te zijn en enkel zijn Marokkaanse nationaliteit werd aangetoond, werd zijn verblijfsrecht dus bekomen door fraude.

Als een gevolg werd hem per aangetekend schrijven op 10.09.21 uitgenodigd om alle dienstige elementen en documenten over te maken waarvan hij wist dat de DVZ kennis had voor het nemen van haar beslissing inzake het fraudeonderzoek gesteund op art 74/20 §2 van de wet. Hij heeft dit aangetekend schrijven niet afgehaald en het werd ons teruggestuurd door De Post.

De betrokkene is in België aan het werk in ondergeschikt dienstverband. Hij heeft zijn aanvraag vestiging destijds ondersteund met een arbeidscontract bij AC Astridplaza NV opgesteld op 05.02.01. Ook uit de databank van de Rijksdienst voor sociale zekerheid (RSZ) blijkt dat hij sindsdien en tot heden aangemeld staat door deze werkgever. Er is niet aangetoond dat hij om een andere reden zijn Franse nationaliteit vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt. Zijn tewerkstelling is dus geen voldoende reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken gezien ze voortvloeit uit dezelfde fraude.

Gezien uit het arbeidscontract en de databank van de RSZ blijkt dat de betrokkene reeds sedert 05.02.01 aan het werk is voor deze werkgever haalt hij dus al veel eerder dan de aanvraag vestiging een voordeel uit de niet-authentieke Franse identiteitskaart. Op zijn nagemaakte valse identiteitskaart stond een geldigheidsdatum van 24.08.1999 tot 23.08.2009. Hij zou immers niet door een Belgische werkgever tewerkgesteld kunnen worden als Marokkaan zonder dat zij voor hem een werkvergunning hadden aangevraagd. Doordat hij bij zijn werkgever een Frans document voorlegde kon de werkgever hem wel in dienst nemen en melden bij de RSZ. Dat het intrekken van het verblijfsrecht een einde maakt aan deze tewerkstelling en aan de uit arbeid opgebouwde sociale rechten is duidelijk, maar is in proportie met het door de betrokkene gepleegde bedrog. Gezien zijn tewerkstelling uit bedrog voortvloeit wordt, zolang de tewerkstelling voortduurt, het bedrog in stand gehouden.

De betrokken vreemdeling huwde op 25.02.10 in Marokko met een volmacht met de Marokkaanse A., S. (..) Hij kon zelf niet op het huwelijk aanwezig zijn gezien hij door zijn niet-authentieke documenten niet

kon reizen. Zowel mevrouw A. (...) als haar dochter J., A. (...) bekwamen een verblijfsrecht in België als familielid van een Eu-burger. Zijn bedrog heeft met andere woorden afgeleide rechten gecreëerd voor twee andere vreemdelingen. Hun verblijfsrecht wordt op heden nog onderzocht. Hij woont samen met zijn echtgenote, zijn stiefdochter woont intussen elders. Met andere woorden speelt zijn gezinsleven zich af in België, al heeft deze situatie, gezien het feit dat hij onder valse voorwendselen het recht op gezinshereniging voor hen heeft geopend, alweer zijn oorsprong in de door hem gepleegde fraude tov de Belgische overheid. De betrokkene wist zelf goed genoeg dat hij geen Franse onderdaan was. Hij wist dus ook, of had moeten weten, dat hij in werkelijkheid geen legaal onderbouwd verblijfsrecht genoot in België. Zijn keuze dus om zijn gezinsleven in België te organiseren is niet de verantwoordelijkheid van de Dienst vreemdelingenzaken. Zo is de Dienst vreemdelingenzaken ook niet verantwoordelijk voor het feit dat ook zijn familieleden een verblijfsrecht hebben dat op juridisch drijfzand staat. Zijn stiefdochter is meerderjarig en maakt dus geen deel meer uit van zijn kerngezin. Tegenover de politie van de luchthaven van Gosselies heeft hij verklaard nog familieleden te hebben in België zoals een broer. Wie die broer is is ons niet duidelijk. Dat hij een meer dan normale binding heeft met deze broer blijkt niet uit het dossier. Hij heeft ook minstens een broer nog in Marokko, gezien zijn terugkeer. Zowel zijn echtgenote als hijzelf hebben de Marokkaanse nationaliteit. Het kan dus voor het gezin niet onmogelijk zijn om hun leven opnieuw in te richten in Marokko. Er zijn geen aanwijzingen in de administratieve dossiers van hemzelf en zijn gezinsleden dat hij vader is van een minderjarig kind in België. De hogere rechten van het kind worden door deze beslissing dus niet geschaad. De familiale banden van de betrokkene in België zijn dus niet van dien aard dat ze deze beslissing kunnen belemmeren.

De betrokkene verblijft aanwijsbaar sedert 05.02.01 in het Rijk. Hij is 55 jaar oud. Hij heeft langer elders gewoond dan in België. Desalniettemin verblijft hij al erg lang in België. Het feit dat hij sinds 2001 in België verblijft sluit daarentegen niet automatisch uit dat hij geen bindingen met zijn land van herkomst onderhoudt. Evengoed is het naïef te veronderstellen dat een duurzame verweving in de Belgische samenleving en een verknochtheid aan de Belgische cultuur kan gezien worden als een proces dat recht evenredig loopt met de duur van een verblijf in België. Veel hangt af van het karakter en de inzet van de betrokkene. Met andere woorden moeten deze zaken worden aangetoond, vandaar ook het aangetekend schrijven dat werd verstuurd op 10.09.2021.

Het feit dat de betrokkene zijn aangetekend schrijven van de FOD Binnenlandse Zaken niet heeft afgehaald, niettegenstaande hij goed genoeg wist dat het bedrog was uitgekomen, is niet te verklaren. Hij heeft op die manier nagelaten zijn banden met zijn land van herkomst te documenteren. Logischerwijs stelt het dossier ons op heden dus ook niet in staat om te concluderen dat er geen banden meer zijn met zijn land van herkomst.

Uit een schrijven 23.06.21 van zijn advocaat voorafgaandelijk aan ons aangetekend schrijven blijkt dat de betrokkene in de jaren '80 naar Frankrijk kwam en er werkte voor een Portugees bedrijf dat teer verwijderde in onderaanneming. Dit bedrijf had het op zich genomen om zijn administratieve situatie in Frankrijk te regelen en de betrokkene heeft hen alle nodige documenten gegeven om de Franse nationaliteit te krijgen. Als het de bedoeling is van de advocaat om de schuld van de betrokkenes gebruik van een nagemaakt Frans document af te schuiven op een obscuur en failliet Portugees bedrijf dat niet met naam wordt genoemd, dan is er werkelijk geen goede reden om die redenering te volgen. Waarom zou het aannemelijk zijn dat de betrokkene geloofde dat een Portugees bouwbedrijf in staat was om de Franse nationaliteit voor een Marokkaanse onderdaan te kunnen bekomen?

Nog volgens de advocaat kwam hij reeds in 1999 aan in België, al is zijn aanwezigheid pas van 2001 gedocumenteerd. Verder haalt de advocaat nog aan dat de betrokkene in het bezit is van attesten van zijn werkgever mbt zijn uitstekend werk, ernst, eerlijkheid en solidariteit met zijn collega's. Deze documenten zitten niet in ons dossier. Gezien de betrokkene 20 jaar voor dezelfde werkgever heeft gewerkt zal zijn werkgever allicht wel tevreden geweest zijn over zijn werk. Dat neemt niet weg dat onze eerdere opmerkingen over zijn tewerkstelling hierboven terecht zijn. Verder merkt de advocaat op dat de betrokkene twee landstalen spreekt. Na meer dan 20 jaar verblijf in Antwerpen is het logisch dat hij het Nederlands spreekt, het Frans was hij wellicht al machtig voor zijn komst naar België. Maar er dient te worden opgemerkt dat het louter beheersen van een taal niets zegt over de manier waarop de betrokkene zich identificeert met het geheel van waarden, overtuigingen, tradities en gedragingen die bestaan binnen de Belgische gemeenschap. Volgens een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Franstalig) van 17.09.21 (ref 2021/105/C, p 6) blijkt dat de betrokkene vreesde zijn sociale woning te zullen verliezen. Het vonnis geeft ons dus ook geen diepere kijk op zijn leven in België, ook hier heeft de advocaat vooral gehamerd op zijn tewerkstelling en lange duur van verblijf in België. Dat hij met zijn echtgenote in een sociale woning woont leert ons niet veel meer over zijn culturele en sociale bindingen hier, enkel over zijn afhankelijkheid van de Belgische staat. Deze afhankelijkheid klemmt met zijn gedrag tegenover de Belgische staat.

De advocaat heeft verder nog aangehaald dat de betrokkene nooit voorwerp heeft uitgemaakt van een gerechtelijk onderzoek. In de eerste plaats moet hierbij worden opgemerkt dat het zich bedienen van een

niet-authentiek document in een administratieve procedure wel raakt aan de openbare orde en er destijds een proces-verbaal werd opgesteld (CH.21 FS.001367/2020). Verder moet worden opgemerkt dat de betrokkene er wel meer dan 20 jaar lang geen graten in zag de Belgische overheid te bedriegen. Dit houdt in dat hij geen respect heeft voor de Belgische wetten, noch voor de Belgische samenleving die door deze wetten wordt beschermd.

Uit het administratief dossier blijkt ook geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissing. Als een gevolg wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken obv bovengenoemd wetsartikel. Gezien hij nooit een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie was, komt een ander wetsartikel niet in aanmerking. Gezien over het verblijfsrecht van zijn echtgenote nog geen beslissing werd genomen wordt deze beslissing genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, om de echtlieden niet van elkaar te scheiden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij te kiezen voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst er evenwel op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr. St, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd.

De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/18 van de vreemdelingenwet staat het de verzoekende partij wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest. De raadsman die de verzoekende partij bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (Gedr. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“> PREMIER MOYEN : QUANT À LA LANGUE DE LA PROCÉDURE

PRIS DE LA VIOLATION :

- *Article 41 de la loi du 08/07/1966 sur l'emploi des langues ;*
- *L'article 74/20 de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*

- De l'obligation de motivation conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
- Des principes selon lequel l'autorité est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause et selon lequel l'autorité administrative ne peut commettre d'erreur manifeste d'appréciation.

9. L'article 41, § 1er de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative prévoit que les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues dont ces particuliers ont fait usage.

In casu, le requérant a fait usage du français dans le cadre de la procédure avec l'Office des étrangers.

Il ressort de l'analyse du dossier administrative que les décisions de refoulement et d'ordre de quitter le territoire, antérieures à la présente décision attaquée, ont toutes été prises en langue française :

- La décision de refoulement (annexe 11) prise le 03.10.2020 est écrite en langue française (pièce 10 a)
- La décision de maintien dans un lieu déterminé prise le 03.10.2020 est écrite en langue française et néerlandaise (pièce 10 b).
- La décision de maintien dans un lieu déterminé prise le 24.10.2020 est écrite en langue française et néerlandaise (pièce 10 c)
- L'ordre de quitter le territoire datant du 11.03.2021 a été établi en Français (pièce 10 d).

Le courrier de l'avocat dont il est fait mention dans la décision attaquée a de surcroît aussi été écrit en français (pièce 13).

Le recours contre la décision du 11/03/2021 a été introduit devant le Conseil du Contentieux des Etrangers en langue française. Il y était notamment fait mention qu'un ordre de quitter le territoire ne pouvait être décidé, étant donné que le requérant avait encore un séjour en Belgique. Suite à cela, la présente décision attaquée, une décision de retrait de séjour a été prise.

Cette procédure contre la décision du 11 mars 2021 est encore pendante à l'heure actuelle. L'audience est fixée le 21 mars 2022 (CCE 260.029).

10. Il ressort de l'arrêt du 29 mai 2020 du Conseil d'Etat qu'une décision prise par l'Office des étrangers qui décide la fin d'un séjour octroyé et reconnu doit être prise dans la langue de la procédure de séjour. L'introduction d'une demande de séjour n'est pas en soi une condition d'application de l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues. Le fait que la décision initialement contestée porte sur une décision antérieure à propos de laquelle le requérant a fait usage du français est suffisant aux fins de l'application de cette dernière disposition :

(...)

(CE , arrêt 247.685 du 29 mai 2020, pièce 11).

Traduction libre :

Il ne s'agit donc pas d'une simple constatation du séjour irrégulier, mais d'une décision qui peut être prise par le défendeur afin de mettre fin à un droit de séjour et obtenu par l'intéressé auquel il a été mis fin par la décision initialement contestée, signifiée en français. Par conséquent, le défendeur était également tenu d'utiliser le français pour mettre fin à ce droit de séjour.

Contrairement à l'hypothèse retenue par le Conseil du contentieux des étrangers dans l'arrêt attaqué, il n'est pas pertinent en l'espèce que la décision initialement attaquée ne résulte pas elle-même d'une demande introduite par le requérant. En effet, l'introduction d'une demande n'est pas en soi une condition pour l'application de l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative. Le fait que la décision initialement contestée se rapporte à une décision antérieure pour laquelle le requérant a utilisé la langue française est suffisant aux fins de l'application de cette dernière disposition.»

L'ordre de quitter le territoire datant du 11.03.2021 a été établi en Français.

Il s'agit d'une décision suite à laquelle la présente décision attaquée est fondée. Certains griefs avaient en effet été soulevés au terme de la requête introduite contre cette décision quant à la motivation de cet actes et aux exigences légales de la loi du 15 décembre 1980, particulièrement quant à la question du séjour du requérant, de même que l'audition préalable de celui-ci.

11. La décision de fin de séjour, adoptée sur base de l'article 74/20, §2 de la loi du 15 décembre 1980, ayant été établie en langue néerlandaise doit être annulée en ce qu'elle viole l'article 41 de la loi du 08/07/1966 sur l'emploi des langues et l'interprétation qui en est faite par le Conseil d'Etat en matière de fin de séjour.

La décision attaquée doit dès lors être annulée. »

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op 12 maart 2004 een aanvraag tot vestiging in het Nederlands heeft ingediend bij de stad Antwerpen. Blijkens de gegevens uit het rijksregister werd in navolging van deze aanvraag op 14 april 2004 haar verblijfsrecht erkend en werd zij dientengevolge in bezit gesteld van een verblijfskaart.

Artikel 41, § 1, van de bestuursstaalwet bepaalt dat de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruikmaken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

Naar luid van artikel 74/20, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet *“kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”* Conform het tweede lid van artikel 74/20, §2 moet de minister of zijn gemachtigde, wanneer hij overweegt dergelijke beslissing te nemen *“rekening (houden) met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*

In casu gaat het aldus niet om de ambtshalve vaststelling van een onwettig verblijf, maar om een beslissing die door de verwerende partij kan worden genomen om een door de betrokkene gevraagd en verkregen verblijfsrecht in te trekken. Verzoekende partij heeft zich voor de erkenning van het verblijfsrecht, dat met de bestreden beslissing wordt ingetrokken, bediend van het Nederlands. Derhalve diende de verwerende partij voor de intrekking van dat verblijfsrecht eveneens het Nederlands te gebruiken (cfr. RvS nr. 247.685 van 29 mei 2020 dat verzoekende partij bovendien zelf aanhaalt in haar verzoekschrift).

Waar verzoekende partij erop wijst dat voorafgaand aan de bestreden beslissing zij zich geconfronteerd heeft gezien met een beslissing tot terugdrijving in het Frans, twee beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde plaats in het Frans en Nederlands en een bevel om het grondgebied te verlaten in het Frans om haar standpunt kracht bij te zetten, slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling. Voornoemde beslissingen zijn immers ambtshalve maatregelen die geen uitstaans hebben met haar aanvraag in functie waarvan zij het verblijfsrecht heeft verkregen. Ook het gegeven dat de advocaat van verzoekende partij zich in het schrijven van 21 juni 2021 in het Frans gericht heeft tot de verwerende partij doet aan voorgaande geen afbreuk. De Raad herhaalt dat verzoekende partij haar verblijfsrecht bekomen heeft in het kader van haar aanvraag tot vestiging waarbij zij zich blijkens de gegevens van het administratief dossier, van het Nederlands heeft bediend. Verzoekende partij toont ook geenszins het tegendeel aan. Derhalve diende verwerende partij de thans bestreden beslissing die een intrekking van dat verblijfsrecht betreft, eveneens te treffen in het Nederlands.

3.3. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aan. Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

« SECOND MOYEN :

PRIS DE LA VIOLATION :

- De l'article 74/20, §2 et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;
- De l'obligation de motivation conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
- Des principes selon lequel l'autorité est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause et selon lequel l'autorité administrative ne peut commettre d'erreur manifeste d'appréciation.
- Du droit d'être entendu en tant que principe général du droit de l'Union européenne et du droit belge, et consacré dans l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

12. La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte.

Cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels. Les dispositions légales invoquées impliquent que chaque décision administrative doit être motivée d'une manière complète, suffisante et concrète.

La motivation formelle doit, précise l'article 3 de la Loi 29/07/1991, être adéquate.

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement; c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Dans son arrêt M.M. contre Irlande, du 22 novembre 2012, la Cour de justice de l'Union européenne a dit pour droit que: "le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts.

Ce principe du "droit d'être entendu" a comme corollaire que l'administration doit prêter "toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'Intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée."

Le but est que l'intéressé puisse corriger une erreur ou qu'il puisse faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu. Il est aussi que l'administration puisse décider en pleine connaissance de cause et motiver adéquatement sa décision. (CCE, du 25.09 2015, n° 153 286).

En cas de retrait de séjour, l'intéressé doit en principe en être informé préalablement et il doit avoir la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de la décision. (CCE, du 25.09 2015, n° 153 286).

C'est dans cette perspective qu'a été modifiée la loi du 15 décembre 1980 par la loi du 24 FEVRIER 2017 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale

Le droit d'être entendu est « un principe général de droit - partie intégrante des sources de droit tant dans l'ordre juridique interne belge que dans l'ordre juridique européen - qui vise à contraindre l'administration au respect du contradictoire dans la procédure d'élaboration de ses décisions unilatérales ». {10 ans du Conseil du Contentieux des Etrangers : la protection juridictionnelle effective, die Keure 2017, p 161}

La Cour de justice de l'Union européenne a notamment établi que le « respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union dont le droit d'être entendu dans toute procédure fait partie intégrante » (GUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Boudjlida, point 30).

Le droit d'être entendu est consacré dans l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE qui assure le droit à une bonne administration. Le paragraphe 2 de cet article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte, notamment, le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son égard.

Bien que la Charte s'adresse non pas aux États membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union, la Cour de Justice a déterminé que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union (arrêt G. et R., EU:C:2013:533, point 35) » (GUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Boudjlida, point 40).

Ainsi, le Conseil du Contentieux des étrangers a jugé les deux conditions cumulatives de mise en œuvre du droit d'être entendu comme principe général de bonne administration sont d'une part, la mesure individuelle prise par l'autorité publique doit affecter gravement les intérêts du destinataire de celle-ci ; d'autre part, cette mesure doit être basée sur le comportement personnel de l'intéressé (CCE 27 août 2014, n° 128.272).

En l'espèce, ces deux critères sont remplis.

Le droit d'être entendu en tant que principe général est donc applicable à une décision de retrait de séjour.

C'est ce qui ressort des travaux parlementaires de la loi du 24 FEVRIER 2017 (54-2215 / (2016/2017, p. 44 et suivantes).

Par ailleurs, le droit d'être entendu est également un principe général de droit belge, qui a le même contenu que le principe général du droit d'être entendu tel que garanti par le droit de l'Union (voy. C.E. 28 octobre 2016, n° 236.329 ; CCE 28 novembre 2016, n° 178.454).

Ce principe prescrit à l'administration de donner l'occasion à l'administré de faire entendre son point de vue avant d'adopter à son égard une décision susceptible de léser ses intérêts.

Ainsi, le Conseil d'Etat explique que « [c]e droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (OUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, points 36, 37 et 59) ». (CE 19 janvier 2015, n° 230.257)

La Cour de Justice a cependant précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent » (GUE, C-383/13, 10 septembre 2013, M.G. et N.R. c. Pays-Bas, point 38). Il convient néanmoins de préciser que le Conseil n'examine pas si les éléments invoqués par l'étranger comme étant des éléments qu'il s'est vu empêché de faire valoir devaient aboutir, s'ils avaient été pris en compte, à une décision différente, mais exige seulement qu'ils soient de nature à démontrer que le résultat aurait pu être différent (voy. CCE 3 novembre 2015, n° 155.959 ; CCE 28 juillet 2016, n° 172.360 ; CCE 1 avril 2016, n° 165.166).

La C.J.U.E. précise encore que le droit d'être entendu s'applique également aux ressortissants de pays tiers.

Elle affirmait aussi dans son arrêt Boudjlida du 11 décembre 2014 que l'étranger peut recourir, préalablement à l'adoption par l'autorité administrative nationale compétente d'une décision de retour le concernant, à un conseil juridique pour bénéficier de l'assistance de ce dernier lors de son audition par cette autorité, à condition que l'exercice de ce droit n'affecte pas le bon déroulement de la procédure de retour et ne compromette pas la mise en œuvre efficace de la directive 2008/115.

L'article 62 de la loi du 15.12.1980 dispose que : « § 1er. Lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour ou de retirer le séjour d'un étranger qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume ou qui a le droit d'y séjourner plus de trois mois, l'intéressé en est informé par écrit et la possibilité lui est offerte de faire valoir les éléments pertinents qui sont de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision. »

a) Le droit d'être entendu

13. Il ressort de la décision attaquée qu'une demande de renseignements aurait été envoyée le 10 septembre 2021 au requérant en vue qu'il transmette les éléments qu'il souhaiterait apporter à la connaissance de l'Office des étrangers étant donné qu'une décision en application de l'article 74/20, §2 de la loi du 15 décembre 1980 est envisagée. Cette demande aurait donc été faite en vue de répondre à l'exigence d'entendre l'administré.

14. Cependant, le requérant n'a jamais obtenu de lettre recommandée ou d'avis de passage à son adresse. Il était pourtant en Belgique et n'a pas déménagé.

Premièrement, à la vue des problèmes et difficultés que l'on peut rencontrer avec la poste, une telle possibilité est vraisemblable. Il ressort ainsi des questions fréquentes sur le site de Bpost, que l'éventualité où une personne n'a pas reçu d'avis de passage est indiquée : « pas reçu d'avis de passage » :

(...)

Il s'agit donc d'une hypothèse, si pas régulière, à tout le moins fréquente. Ainsi, n'ayant pas reçu d'avis de passage, le requérant ne savait tout simplement pas qu'il devait se rendre au bureau de poste proche de chez lui afin d'obtenir la lettre recommandée.

Deuxièmement, la partie requérante se questionne quant au fait que cet invitation a été uniquement transmise par un envoi recommandé au requérant alors qu'une avocate, connue de l'Office, représentait Monsieur A. (...).

La partie défenderesse était bien au courant de l'intervention de Maître Adler auprès de Monsieur A. (...) par divers canaux :

- Une requête de mise en liberté a été introduite auprès de la Chambre du Conseil de Bruxelles à l'encontre de la décision de refoulement et de maintien en détention prises en février 2021, de même qu'en degré d'appel, devant la Cour d'Appel de Bruxelles.

- Un recours est pendant auprès de Votre juridiction concernant l'ordre de quitter le territoire du 11.03.2021 (pièce 12) ; Une note d'observation de la partie défenderesse a été envoyée à Maître Adler. - Maître Adler a écrit une lettre à l'Office en date du 21 juin 2021. L'Office des étrangers fait d'ailleurs précisément référence à cette lettre au sein de la décision attaquée (nous y reviendrons).

La partie défenderesse ne pourrait ainsi prétendre ne pas connaître l'intervention d'une avocate auprès du requérant. Au demeurant, Maître Adler transmettait dans ce courrier, l'ensemble de ses informations de contact (adresse, email, téléphone), et rappelle sa disponibilité :

(...)

(Pièce 13)

Ainsi, la partie défenderesse ne peut ainsi valablement soutenir qu'elle n'avait pas connaissance de l'intervention d'une avocate, toujours la même, auprès de Monsieur A. (..).

Dans un souci de bonne administration, et suite du retour postal du recommandé, il lui appartenait d'entamer d'autres démarches afin d'entendre le requérant à la vue de l'importance que représente une décision de retrait de séjour.

Concernant l'importance de la décision de retrait de séjour, il ressort des travaux préparatoire que le retrait agit rétroactivement :

« Le retrait est "la décision par laquelle une autorité supprime rétroactivement un acte qu'elle a pris, de sorte que celui-ci est censé n'avoir jamais existé; il a donc le même effet qu'une annulation" (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Anthémis et ULB, 2011, Bruxelles, p. 425; voir également A. DELBLOND, Abrogation et retraitée l'acte administratif unilatéral, Manuels Larder, www.madroadm.iarcier.com, 19/12/2014). (Doc 54/1696/01, p.11).

Concernant l'exigence d'entamer des démarches complémentaires, l'hypothèse de l'étranger injoignable est également abordée dans les travaux parlementaires :

Par ailleurs, le fait que l'intéressé soit injoignable ne doit pas la paralyser. Le but est de garantir l'effectivité et l'efficacité de la mesure envisagée.

Dans son avis, le Conseil d'état s'est interrogé sur la portée du mot "injoignable". Il y a lieu de préciser que cette hypothèse vise principalement les cas où l'intéressé a renseigné une adresse qui s'est avérée fausse ou incorrecte ou une adresse à laquelle il ne réside effectivement pas ou plus. Il peut s'agir aussi de l'étranger qui a quitté la Belgique pour une période plus ou moins longue sans faire part de son intention de revenir ou qui a déménagé sans faire connaître sa nouvelle adresse. Ces cas de figure supposent bien évidemment que l'administration ait déjà tenté de l'informer une première fois. autrement que par un simple contact téléphonique, en principe. au moyen d'un écrit ou par l'intermédiaire de la commune ou de la police, mais qu'elle n'y parvienne pas malgré les démarches qui auraient été effectuées afin de savoir où l'intéressé se trouve, notamment en se renseignant sur un éventuel changement d'adresse ou un éventuel départ à l'étranger. Il s'agit de permettre à l'administration de prendre des décisions dans des délais raisonnables, sans devoir pâtir de la négligence ou de la mauvaise foi de certains

L'intéressé n'en sera pas moins protégé car, d'une part, le droit d'être entendu s'impose à l'administration comme principe général de droit et, d'autre part, le non-respect de ce principe peut être invoqué à l'appui du recours dirigé contre la décision et, le cas échéant, être sanctionné par les juridictions nationales. p46-47

(Doc parlementaire n° 54-2215/ (2016/2017)

Il est donc fait état dans les documents parlementaires de démarches qui auraient été effectuées afin d'identifier où se trouve l'étrangers. Le terme « démarche » est au pluriel ! Il appartenait donc à l'administration d'effectuer des démarches supplémentaires, par exemple via l'avocat de Monsieur A. (..) pour obtenir les informations.

L'avocat du requérant n'a cependant jamais été contacté concernant une demande de l'Office de transmettre toutes les éléments pertinents et documents en vue de l'évaluation d'une décision de retrait par l'Office...

Remarquons d'ailleurs que dans la note d'observation de la partie défenderesse concernant l'ordre de quitter le territoire (6 octobre 2021), la partie défenderesse soutient que « elle a également eu la possibilité d'informer la partie défenderesse de tout élément qu'elle estimait pertinent (par le biais de son conseil ou directement) » (note d'observation de l'état belge dans la procédure de recours contre l'ordre de quitter le territoire, CCE 260 029). En ce sens, la partie défenderesse reconnaît explicitement le rôle de l'avocat dans la transmission d'information pertinente.

Troisièmement, il a été relevé, la Cour de Justice a cependant précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité,

cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent » (CJUE, C-383/13, 10 septembre 2013, M.G. et N.R. c. Pays-Bas, point 38).

En l'espèce, la partie requérante relève que si Monsieur A. (...) avait été entendu, il aurait été en mesure d'apporter des précisions concernant :

- Ses liens avec le Maroc. L'Office relève que le frère du requérant se trouve encore au Maroc, et qu'un retour est dès lors envisageable. Cependant ce frère est décédé le 10.10.2020 et c'est à la suite de la dégradation de son état que Monsieur A. (...) s'était rendu au Maroc en urgence et qu'il a été interpellé. En vue d'appuyer son propos, il transmet l'acte de décès de son frère au Maroc (pièce 17). Le reste de sa famille réside en Europe ou en Belgique.

- Concernant la vie privée et familiale, Monsieur A. (...) aurait été en mesure de transmettre des informations quant à l'éventuel lien de dépendance avec sa belle-fille en Belgique. En effet, celle-ci est aujourd'hui majeure. La Cour de Justice a estimé dans un arrêt *Mokrani c. France* (15 juillet 2003), que les relations entre parents et enfants majeurs bénéficie de la protection de l'article 8 de la Convention s'il est démontré l'existence d'éléments supplémentaires de dépendances autres que les liens effectifs normaux ».

- Le caractère intentionnel de la fraude et l'état de la procédure pénale en cours. Ce point sera développé infra, notons d'ores et déjà que l'Office se contente d'analyser le caractère objectif de la fraude, sans analyser l'intention du requérant. Une audition de ce dernier aurait certainement permis de préciser ce point. Le requérant n'était pas au courant du fait que sa carte était en réalité un faux. En outre, à sa connaissance, aucune poursuite pénale n'a été entamée suite au procès-verbal.

Ainsi, si Monsieur A. (...) avait été entendu, cette procédure administrative et l'évaluation de l'Office pouvait aboutir à un résultat différent.

En conclusion, en vertu des principes de bonne administration et de l'audition préalable, il eût été attendu de l'administration, face au retour de l'envoi de la lettre, de prendre d'autres mesures (comme prendre contact avec l'avocat) en vue d'entendre celui-ci.

La décision doit dès lors être annulée en raison du non-respect du principe de l'audition préalable, du devoir de prudence et de minutie, le principe du raisonnable et de légitime confiance.

b) La décision attaquée se fonde uniquement sur le caractère objectif de la fraude -(article 74/20, §2 alinéa 1er)

15. La partie défenderesse fonde sa décision sur l'article 74/20 §2 de la loi du 15 décembre 1980. Cette disposition générale relative à la fraude a été introduit par la loi du 14.04.2016 par le législateur belge en vue de d'éviter qu'un ressortissant étranger de mauvaise foi (sic !) puisse tirer profit de manœuvres frauduleuses par lesquelles il a obtenu un droit ou une autorisation de séjour sur base de la loi du 15 décembre 1980 (Doc 54/1696/01, p 9-10) . Les travaux préparatoires nous éclairent en ce sens :

« L'article 74/20 traduit le principe général de droit "fraus omnia corrumpit". Ce principe a été défini par la Cour de cassation (voir l'arrêt du 6 novembre 2002 - Cass, 6 novembre 2002, J.T., 2003/16, n° 6094, pp. 310-314 ou l'arrêt du 3 mars 2011 - www.cass.be). Ce principe prohibe toute tromperie ou déloyauté dans le but de nuire ou de réaliser un gain. Ainsi, un comportement de fraude, et de faute intentionnelle, exclut que l'auteur de la fraude puisse se prévaloir de certaines règles de droit positif normalement applicables, dont H pourrait tirer un bénéfice. Anne-Katrien LENAERTS, référendaire près la Cour de Cassation, précise que ce principe général de droit est composé de deux éléments: un comportement fautif (manœuvre, déloyauté ou tromperie intentionnelle par laquelle la réalité est représentée d'une manière fausse) et une intention de nuire (volonté du fraudeur d'obtenir un avantage illégitime de l'application d'une régie de droit). Ce principe a pour effet juridique qu'aucun droit ne peut résulter d'un comportement frauduleux (A. LENAERTS, "Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge", R.G.D.C., 2014/3, pp. 98-115).

Ainsi, la fraude pour qu'elle soit retenue doit être intentionnelle ; il doit être prouvé un comportement fautif (aspect positif) et une intention de nuire (aspect négatif). L'aspect objectif implique qu'il y a une conduite erronée. L'aspect subjectif implique une volonté de « tromper ».

La Cour de Cassation (arrêt du 3 octobre 1997, C960318F) a statué que l'application du principe général de droit "Fraus omnia corrumpit" suppose l'existence d'une fraude, laquelle implique la volonté malicieuse, la tromperie intentionnelle, la déloyauté dans le but de nuire ou de réaliser un gain.

16. En l'espèce, si la partie défenderesse estime que le document est un faux (élément objectif), elle n'analyse à aucun moment l'intention du requérant (élément subjectif). Cet élément n'est pas évalué par la partie défenderesse ou à tout le moins aucun motif au sein de la décision attaquée ne permet de comprendre dans quelle mesure elle estime qu'il existe en l'espèce une intention malicieuse.

La partie requérante se dit également victime de la tromperie de la part de la société portugaise pour laquelle elle travaillait dans les années 1980. Monsieur A. (...) précise en effet que son employeur à l'époque s'est chargé de régulariser sa situation administrative en France. La société lui a proposé

d'introduire une telle demande pour lui : il a ainsi transmis un extrait d'acte de naissance, une copie de son passeport marocain, des photos. Il a en outre payé une redevance administrative.

A l'époque, Monsieur A. (...) était âgé d'environ 23 ans. Etant donné qu'il se trouvait dans un pays dans lequel il n'avait pas de repère et à la vue de son jeune âge, il n'est pas invraisemblable qu'il ait pu raisonnablement croire que la société pour laquelle il a travaillé était compétente pour introduire sa demande de nationalité en France. Ceci est d'autant plus vrai qu'il n'avait pas la possibilité de trouver l'information sur Internet comme cela pourrait être le cas aujourd'hui. Il a fait confiance à la société pour laquelle il travaillait en pensant qu'elle était valablement mandatée et compétente pour introduire une telle demande.

L'on remarque ainsi par exemple, en Belgique, que l'introduction d'un permis unique se fait via l'employeur. Il ne s'agit en effet pas d'une demande de nationalité, mais c'est à l'employeur de récolter l'ensemble des documents du travailleur (en ce compris une attestation médicale, un extrait du casier judiciaire,...).

Le requérant a dès lors vraisemblablement pu croire qu'il s'agissait d'une procédure « normale » et qu'il avait acquis la nationalité françaises.

De surcroît, depuis l'obtention de sa carte d'identité, jusqu'en 2020, aucune administration n'avait jamais relevé que le document était en réalité un faux. Au contraire, les autorités belges lui octroient en 2004 une carte E+ en qualité de citoyen de l'Union. Ce titre de séjour a été renouvelé tous les cinq ans depuis lors. Son dernier titre était valable jusqu'au 06.03.2024.

De plus, Monsieur A. (...) a régulièrement voyagé au Maroc en vue de rendre visite à son frère malade. Il a fait de nombreux aller-retours sans ne jamais rencontrer aucune difficulté.

Monsieur A. (...), à l'instar de l'officier civil de l'administration communale et des autorités belges à l'aéroport, a donc pu légitimement croire qu'il était en possession d'une carte d'identité valable.

La partie adverse suppose trop facilement que la partie requérante était au courant du fait que sa carte d'identité française n'était pas authentique. Si la partie défenderesse l'accuse de l'avoir trompée intentionnellement, ce qu'elle fait lorsqu'elle invoque le principe 'fraus omnia corrumpit', elle doit alors avoir au moins un indice dans ce sens.

Une telle accusation lourde ne peut donc pas se faire à la légère. Remarquons qu'un procès-verbal a été érigé mais qu'à la connaissance de la partie requérante, aucune suite n'a été donnée. Cette procédure ne peut pas à l'heure actuelle éclairer sur l'intention de Monsieur A. (...).

L'utilisation d'un « faux » document ne suffit pas pour pouvoir faire application de l'article 74/20 §2 de la loi du 15 décembre 1980. Dans ce sens, le Conseil du Contentieux des étrangers a jugé que :

« La fraude retenue doit en conséquence être établie, dès lors que tout acte administratif doit reposer sur des « motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en droit qui doivent ressortir du dossier administratif » (C.E., arrêt n°143.064 du 13 avril 2005). Or, ainsi que l'expose la partie requérante, la seule production à l'appui d'une demande de visa de regroupement familial d'un document falsifié, à supposer qu'il le soit ne prouve pas l'intention frauduleuse requise pour que la fraude puisse être retenue dans le chef du demandeur. » (CCE arrêt n° 239 314 du 31 juillet 2020)

En conclusion, en ne prenant en compte que le caractère objectif de la fraude, sans évaluer le caractère subjectif, la partie requérante fait une mauvaise application de l'article 74/20 §2, alinéa 1 de la loi du 15 décembre 1980.

c) L'évaluation de la proportionnalité (article 74/20, §2, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980).

Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision de retrait, il tient compte de la nature et de la solidité des liens familiaux de l'intéressé, de la durée de son séjour dans le Royaume ainsi que de l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine.

Une telle évaluation n'a pas été faite adéquatement par la partie défenderesse :

I. Rejet de certains critères fondé uniquement sur la prétendue fraude

17. La partie défenderesse relève une série d'éléments et les met en balance avec la fraude constatée, en application à l'article 74/20, §2, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 (décision attaquée, p.2-3).

- Concernant le travail, la décision précise que « zijn tewerkstelling is dus geen voldoende reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken gezien ze voortvloeit uit deze fraude » (décision attaquée, p. 2).

Traduction libre : « son travail n'est donc pas une raison suffisante pour ne pas retirer le droit de séjour obtenu frauduleusement, puisqu'il résulte de cette fraude. »

- Par la suite, l'Office analyse ensuite les éléments familiaux : « de betrokkene wist zelf goed genoeg dat hij geen Franse onderdaan was. Hij wist dus ook of had moeten weten, dat hij in werkelijkheid geen legaal onderbouwd verblijfsrecht genoot in België. Zijn keuze dus om zijn gezinsleven in België is niet de verantwoordelijkheid van de Dienst vreemdelingenzaken » (décision attaquée, p. 2).

Traduction libre : "L'intéressé savait pertinemment qu'il n'était pas un ressortissant français. Il savait donc également ou aurait dû savoir que, en réalité, il ne bénéficiait pas d'un droit de séjour légalement fondé en Belgique. Son choix de poursuivre sa vie familiale en Belgique ne relève donc pas de la responsabilité de l'Office des étrangers. »

Ce que fait en substance la partie défenderesse s'est d'analyser les différents éléments à prendre en comptes (ici les attaches familiales et le travail en Belgique) et de les rejeter par principe étant donné qu'ils auraient été générés par une fraude.

Il s'agit donc d'une position de principe sans analyse in concreto de la situation particulière du requérant. OR, une telle appréciation est contraire à l'article 74/20, §2, alinéa 2 lequel précise que « lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une telle décision, il tient compte de la nature et de la solidité des liens familiaux de l'intéressé, de la durée de son séjour dans le Royaume ainsi que de l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine ».

Ceci ressort également des travaux parlementaires : « En cas de décision de retrait il est tenu compte de la nature et de la solidité des liens familiaux de la personne et de la durée de son séjour dans le Royaume, ainsi que de l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine." (Doc 54/1696/01, p10).

Cet article prévoit donc explicitement qu'il faut tenir compte de divers éléments (la nature et la solidité des liens familiaux, de la durée du séjour et des attaches familiales avec le pays d'origine). Il n'est cependant aucunement fait état de la question de savoir si une fraude est ou non à l'origine de ces éléments.

L'appréciation qui est faite par la partie défenderesse a pour conséquence de vider l'évaluation de la proportionnalité de sa substance : étant donné que l'article 74/20 prévoit le retrait d'un séjour en cas de fraude, mais qu'une telle décision doit être tempérée par la prise en compte des liens familiaux, à suivre l'appréciation qui est faite par la partie défenderesse, ces éléments ne pourraient au final jamais être pris en considération puisqu'ils ont nécessairement comme origine un séjour fondé sur une fraude, quod non in specie.

Le travail du requérant en Belgique et les éléments familiaux doivent donc être analysés indépendamment du fait qu'ils auraient été générés par un élément frauduleux sans quoi l'article 74/20, §2, alinéa 2 serait vidé de sa substance.

Au demeurant, concernant les liens familiaux la partie défenderesse soutient sans aucun fondement que le requérant savait qu'il n'avait pas de carte d'identité française valable. Or, ce dernier n'a jamais soutenu une telle chose. Au contraire, il n'a cessé d'avancer qu'il est lui-même victime de la situation et qu'il a cru, à juste titre, détenir un document français valable. Aucun élément de la décision attaquée ne permet de comprendre sur quoi repose l'allégation de l'Office selon laquelle le requérant avait connaissance du caractère frauduleux de sa carte d'identité française.

La partie défenderesse n'a pris suffisamment et adéquatement en considération les éléments invoqués dans le cadre de l'examen de l'appréciation des éléments visés à l'article 74/20, § 2, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980. L'examen qui a été fait afin de balancer les intérêts en présence n'a pas été rigoureux. La décision doit dès lors être annulée.

II. La durée du séjour et les liens avec le pays d'origine :

18. La durée de séjour est analysée comme suit par la partie défenderesse :

« L'intéressé réside en Belgique depuis le 5 février 2001. Il est âgé de 55 ans. Il a longtemps vécu ailleurs qu'en Belgique. Néanmoins, il vit depuis longtemps en Belgique. Le fait qu'il vive depuis 2001 en Belgique n'a cependant pas comme conséquence automatique qu'il n'a pas de lien avec son pays d'origine. De façon similaire, il est naïf de supposer qu'une intégration durable dans la société belge et un attachement à la culture belge peuvent être considérés comme un processus directement proportionnel à la durée du séjour en Belgique. Beaucoup dépend du caractère et de l'engagement de la personne concernée. En d'autres termes, ces éléments doivent être démontrés, d'où la lettre recommandée envoyée le 10.09.2021. Le fait que l'intéressé ne soit pas allé chercher sa lettre recommandée du SPF, alors qu'il savait pertinemment que la fraude avait eu lieu, ne peut s'expliquer. Il a donc omis de documenter ses liens avec son pays d'origine. Logiquement, le dossier ne permet donc pas de conclure qu'il n'a plus de liens avec son pays d'origine. »

19. Pour rappel, il ressort du principe de motivation formelle que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs "(Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

20. Or, en l'espèce, une première remarque générale s'impose quant à l'appréciation qui est faite par la partie défenderesse de la durée du séjour. Si son long séjour semble avoir été pris en considération, il n'est cependant pas clair dans quelle mesure celui-ci est rejeté par la partie défenderesse qui motive la décision comme suit « le fait qu'il vive depuis 2001 en Belgique n'a cependant pas comme conséquence automatique qu'il n'a pas de lien avec son pays d'origine. De façon similaire, il est naïf de supposer qu'une intégration durable dans la société belge et un attachement à la culture belge peuvent être considérés comme un processus directement proportionnel à la durée du séjour en Belgique. Beaucoup dépend du caractère et de l'engagement de la personne concernée ». Si effectivement, suite à cette analyse, l'Office exige des informations complémentaires qui ne lui ont pas été transmises car le recommandé n'a pas été reçu (voyez nos griefs à cet égard supra), cette appréciation n'est pas suffisante en elle-même étant donné que le requérant avait transmis une série de pièces prouvant son intégration au sein de la société belge, documents qui avaient été transmis à la partie défenderesse dans le cadre des autres procédures (à titre d'exemple, la pièce 4 A à B de la requête introduite le 18.03.2021 contre l'ordre de quitter le territoire). Ces documents sont connus de l'Office depuis au moins mars 2021. Pour rappel la présente décision attaquée a été prise presque un an après l'introduction du recours (7 février 2021). L'attachement à la culture belge est donc non seulement prouvé par la durée du séjour mais également par des documents présents dans le dossier administratif ainsi que d'autres éléments.

Ensuite s'il est vrai qu'un long séjour n'est pas automatiquement synonyme d'intégration au sein de la société, l'appréciation de la partie défenderesse ne permet pas de comprendre dans quelle mesure le séjour de plus de 20 ans du requérant ne pourrait être constitutif d'une preuve d'intégration durable au sein de la société étant donné que - UN - le requérant a travaillé sans arrêt en Belgique, - DEUX - comme le relève elle-même la partie défenderesse dans la décision attaquée, qu'il y vit avec sa famille et - TROIS - qu'il parle couramment les deux langues nationales (information transmise et connue de l'Office qui l'aborde en page 3 de la décision attaquée).

De manière similaire, votre Conseil a été amené à annuler une appréciation comparable en ce qui concerne l'obtention d'un séjour :

« [...] le requérant a notamment fait valoir qu'il séjourne en Belgique depuis 2000 et s'est prévalu de la longueur de son séjour ainsi que de son intégration, attestées par les attaches développées, la production de lettres de soutien d'amis et de connaissances, sa connaissance du français et du néerlandais. La décision de refus de séjour est basée sur le fait que : « [...] une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE arrêt n° 133.195 du 14 juillet 2004). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation ». Le Conseil constate que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre une autorisation de séjour ». (CCE n° n° 216.253 du 31 janvier 2019).

Ainsi, la partie défenderesse ne pouvait se contenter de relever que des informations complémentaires étaient attendues quant au long séjour et de motiver qu'un tel séjour n'est pas automatiquement constitutif d'intégration pour fonder son rejet de cet élément.

Remarquons d'ailleurs que l'article 74/20, §2, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 mentionne explicitement « la nature et de la solidité des liens familiaux de l'intéressé, de la durée de son séjour dans le Royaume ainsi que de l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine ». En tant que tel, la durée du séjour doit ainsi être prise en compte.

III. Le courrier transmis par l'avocat

21. La partie défenderesse mentionne dans la décision attaquée la lettre transmise par Maître Adler. Elle analyse différents éléments mis en exergue dans cette lettre.

22. A titre liminaire, rappelons que Maître Adler a écrit cette lettre suite à la remise en liberté du requérant et au recours introduit contre l'ordre de quitter le territoire. Elle mettait en demeure l'Office de se positionner concernant le séjour du requérant en y exposant les deux hypothèses. Dans le cadre de la seconde hypothèse, à savoir la décision de retrait, Me Adler invoquait que : « [...] je me permets déjà de vous faire valoir les quelques observations suivantes. Mon client devra de toute façon être entendu. ». Elle conclut également en ces termes « Je reste évidemment à votre disposition pour tout complément d'information. Il en est de même de mon client ».

Cette lettre ne constituait principalement une mise en demeure de se positionner dans le dossier de Monsieur B. (...). Il ne s'agissait aucunement d'un développement exhaustif.

Les éléments relevés au terme de cette lettre sont :

1° les circonstances entourant l'obtention de la carte d'identité française : la partie défenderesse se contente de rejeter cet élément en posant une question « waarom zou het aannemelijk zijn dat de

betrokkene geloofde dat en Portugees bouwbedrijf in staat was om de Franse nationaliteit voor een Marokkaanse onderdaat te kunnen bekomen ? ».

Traduction libre : « pourquoi serait-il plausible pour l'intéressé de croire qu'une entreprise de construction portugaise a pu obtenir la nationalité française pour un ressortissant marocain ? »

Cette appréciation n'est pas adéquate et ne permet pas au requérant de comprendre sur quoi fonde l'appréciation de la partie défenderesse quant à l'élément intentionnel de la fraude.

2° Le travail et l'intégration de Monsieur A. (...) : l'Office relève que cet élément ne change pas l'appréciation précédente sur son emploi ci-dessus (« dit neemt niet weg dat onze eerdere opmerkingen over zijn tewerkstelling hierboven terecht is »). Une telle appréciation ne permet cependant pas de comprendre les motifs de faits et de droits ayant poussé la partie défenderesse à estimer que les éléments ne sont pas suffisants pour changer l'appréciation qui a été faite précédemment.

Le respect de l'obligation de motivation formelle doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

La motivation n'est donc pas adéquate ni proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision qui a des conséquences importantes sur le requérant (retrait d'un séjour).

En outre, la partie défenderesse relève que les documents concernant l'intégration ne sont pas au dossier. Ces documents avaient pourtant été transmis dans le cadre du recours contre l'ordre de quitter le territoire, comme il a déjà été relevé dans le cadre de ce recours. En outre, si la partie défenderesse estimait qu'il s'agissait d'un élément important, il lui appartenait de prendre contact avec Maître Adler afin d'en obtenir copie.

Enfin, la partie défenderesse relève que la connaissance du requérant de deux des langues nationales ne constitue pas une preuve d'intégration car « na meer dan 20 jaar verblijf in Antwerpen is het logisch dat hij het Nederlands spreekt. Het Frans was hij wellicht al machtig voor zijn komst naar België. Maar het dient te worden opgemerkt dat de louter beheren van een taai niets zegt over de manier waarop de betrokkene zich identificeert met het geheel van waarden, overtuigingen, tradities en gedragingen die bestaan binnen de Belgische gemeenschap ».

Traduction libre : « Après avoir vécu plus de 20 ans à Anvers, il est logique qu'il parle le néerlandais. Il maîtrisait probablement déjà le français avant de venir en Belgique. Mais il convient de noter que la simple maîtrise d'une langue ne dit rien sur la manière dont la personne s'identifie à l'ensemble des valeurs, des croyances, des traditions et des comportements qui existent au sein de la communauté belge. ».

La connaissance de la langue vient s'ajouter à un séjour de plus de 20 ans, et à un travail continu du requérant aux côtés de nombreuses personnes faisant partie de la société belge. Contrairement à ce que soutient l'Office, ces éléments pris ensemble démontrent que le requérant s'identifie à l'ensemble des valeurs, des croyances, des traditions et des comportements qui existent au sein de la communauté belge (« zich identificeert met het geheel van waarden, overtuigingen, tradities en gedragingen die bestaan binnen de Belgische gemeenschap »).

Remarquons au demeurant que l'article 74/20, §2 alinéa 2 relève que ce qui doit être pris en compte est « la nature et de la solidité des liens familiaux de l'intéressé, de la durée de son séjour dans le Royaume ainsi que de l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine ». Il n'est cependant aucunement fait état d'une « identification à l'ensemble des valeurs, des croyances, des traditions et des comportements qui existent au sein de la communauté belge ».

Encore, cette motivation n'est pas adéquate et déraisonnable.

3° danger pour l'ordre public

L'Office des étrangers rejette le point soulevé par Maître Adler dans sa lettre, à savoir que Monsieur A. (...) ne constituait pas un danger pour l'ordre public belge et qu'il n'a jamais fait l'objet d'une incrimination en Belgique.

Il relève en ces termes « in de eerste plaats moet hierbij worden opgemerkt dat jet zich bedienen van een niet-authentiek document in een administratieve procedure wei raakt aan de openbare orde en er destijds een proces verbaal werd opgesteld [...]. Verder moet worden opgemerkt dat de betrokkene er wei meer dan 20 jaar lang geen graten in zag Belgische overheid te bedriegen. Dit houdt in dat hij geen respect heeft voor de Belgische wetten, noch voor de Belgische samenleving die door deze wetten wordt beschermd ».

Traduction libre : En premier lieu, il convient de noter que l'utilisation d'un document inauthentique dans une procédure administrative porte atteinte à l'ordre public et qu'un procès-verbal a été dressé à l'époque [...]. Il convient également de noter que pendant plus de 20 ans, la personne en question ne s'est pas gênée de frauder les autorités belges. Cela signifie qu'il n'a aucun respect pour les lois belges, ni pour la société belge qui est protégée par ces lois.

A nouveau, cette appréciation n'est pas adéquate en ce qu'il dépasse manifestement le pouvoir d'appréciation. La procédure pénale est en cours et, en vertu du principe de présomption d'innocence, tant que l'enquête répressive est en cours, le requérant est présumé innocent. Ceci est d'autant plus vrai qu'il n'a cessé de clamer qu'il n'était pas au courant que le document était falsifié. L'intention frauduleuse n'est dès lors pas prouvée.

Déduire de la constatation factuelle qu'il existe procès-verbal que le requérant constitue en soi un danger pour l'ordre public est une conclusion manifestement déraisonnable et forme ainsi une violation de l'obligation matérielle (CCE n° 126.502 du 30 juin 2014).

IV. L'état de santé

23. La partie défenderesse relève qu'il ne ressort pas du dossier administratif que le requérant souffrirait de problèmes médicaux susceptibles de changer la décision attaquée :

« uit het administratief dossier blijkt ook geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissing »

Traduction libre : "le dossier administratif ne fait pas apparaître d'obstacle médical à l'adoption de cette décision »

24. Or, le requérant souffre en outre de problèmes de santé qui sont connus de la partie défenderesse. Il doit suivre un traitement médicamenteux quotidien. Cela ressortait des dossiers des pièces transmis devant les juridictions judiciaires :

- Inventaire des pièces de la partie requérante (M. A. (...)) transmis dans le cadre de la procédure devant le Président du Tribunal de première instance francophone de Bruxelles siégeant en référé faisait état en pièce 16 de documents médicaux (Pièce 14)

- Au sein des conclusions de synthèses devant ce Tribunal, la partie défenderesse acte les prétentions de la partie requérante quant aux soins de santé mais les écarte (conclusion de synthèses de l'état belge 10.09.2021, p.19 (pièce 15).

- La note d'observation de la partie défenderesse dans le contentieux d'annulation de l'ordre de quitter le territoire 11.03.2021 fait état des problèmes cardiaques dont souffre le requérant et le fait qu'il doit suivre un traitement médicamenteux quotidien (Pièce 16, p.12).

La décision attaquée ne fait pas apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de l'Office des étrangers quant à la prise en considération de son raisonnement afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci.

Au demeurant, la partie requérante se questionne sur la compétence de S. R. (...), attaché et auteur de la décision de retrait d'évaluer si l'état de santé du requérant constitue un obstacle à la décision. Il ressort du dossier administratif qu'aucune évaluation n'a été faite en l'espèce par un médecin de l'Office.

Il ne ressort pas clairement de la décision attaquée si cet élément a effectivement été pris en compte par la partie défenderesse, alors que l'Office était au courant de la situation médicale du requérant.

La partie requérante n'est pas en mesure d'établir à la lecture de la motivation si cet élément a ou non été pris en compte par l'Office des étrangers et la motivation n'est ainsi pas adéquate.

Pour rappel, le respect de l'exigence de motivation doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842). Tel n'est cependant pas le cas en l'espèce.

En conclusion si la partie défenderesse analyse effectivement certains points à l'aune de l'alinéa 2 de l'article 74/20 §2 de la loi du 15 décembre 1980, la motivation ne permet pas au requérant de comprendre les raisons de fait et de droit poussant l'administration à estimer que son séjour de plus de 20 ans en Belgique, ses liens sociaux et culturels, sa vie familiale en Belgique, son état de santé sont pris en considération dans l'évaluation du retrait de séjour fondé sur la prétendue fraude."

3.5. Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit het middel blijkt ook duidelijk dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.7. De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet, in functie waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2.

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verder bepaalt artikel 74/20, §4 van de vreemdelingenwet:

“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.”

Ook uit de voorbereidende werken bij de wet van 4 mei 2016 die ondermeer artikel 74/20 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, blijkt dat een intrekking van een verblijfsrecht kan voor diegene die zich schuldig heeft gemaakt aan bedrog:

“Om te voorkomen dat een buitenlandse onderdaan te kwader trouw voordeel haalt uit listige kunstgrepen waardoor hij een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf heeft verkregen op grond van de wet van 15 december 1980, bepaalt artikel 74/20 dat elk recht of elke machtiging dat door fraude (7.1.) is verkregen ten allen tijde kan worden ingetrokken (7.2.). [...]

Na de intrekking van het verblijf van een buitenlandse onderdaan krachtens artikel 74/20, moeten de gevolgen worden opgevangen indien zijn verblijf voor zijn familieleden het recht op gezinshereniging heeft geopend (7.4.).

[...]

7.2. Intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling:

De intrekking is “la décision par laquelle une autorité supprime rétroactivement un acte qu’elle a pris, de sorte que celui-ci est censé n’avoir jamais existé; il a donc le même effet qu’une annulation” (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 425; zie ook A. DELBLOND, Abrogation et retrait de l’acte administratif unilatéral, Manuels Larcier, www.madroadm.larcier.com, 19/12/2014).

*In principe is de individuele rechtshandeling die een recht doet ontstaan onaantastbaar. Sommige uitzonderingen zijn echter toegelaten, zoals de intrekking van de onregelmatige en vernietigbare rechtshandeling of de intrekking van de onregelmatige rechtshandeling die door bedrog is verkregen, wat de toepassing is van het beginsel *fraus omnia corrumpit* (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, 2011, p. 426).*

De door bedrog verkregen onregelmatige handeling kan alleen dan te allen tijde worden ingetrokken, wanneer de begunstigde van de rechtshandeling zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplchtig aan is (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 429).

De eerste paragraaf van artikel 74/20 verwijst naar het gebruik van fraude of onwettige middelen door de aanvrager. Indien immers de intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling slechts mogelijk is wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan die bedrieglijke gedragingen, wordt onder begunstigde van de handeling verstaan de verblijfsgerechtigde vreemdeling, maar ook elke andere bij de zaak betrokken persoon, zoals de

werkgever die, in de toekomst, de mogelijkheid zou hebben een arbeidskaart en het verblijf aan te vragen voor een potentiële buitenlandse werknemer.

[...]"

(Parl. St. Kamer 2015 -16, nr. 54, 1696/001, MvT, 9-12).

en: *"Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, "Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge", T.B.B.R., 2014/3, 98-115)."*
(Parl. St. Kamer, 2015-16, nr. 54, 1696/001, p.10).

3.8. Verzoekende partij betoogt in een eerste onderdeel in essentie dat haar recht om gehoord te worden geschonden werd.

3.9. Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat kadert binnen de verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken. Dit moet gerespecteerd worden door de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen, die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34, 40 HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45 en HvJ 11 december 2014, C-249/13).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De Raad wijst er daarbij op dat ook in het licht van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet de gemachtigde verzoekende partij moet uitnodigen haar standpunt kenbaar te maken.

Artikel 62, §1 van de vreemdelingenwet luidt:

"Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

3.10. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij – conform artikel 74/20, §2 juncto artikel 62, §1 van de vreemdelingenwet op 10 september 2021 volgend schrijven gericht heeft aan de verzoekende partij:

“Geachte heer A. (...),

Onze dienst heeft kennis genomen van het feit dat u uw verblijfsrecht bekwaam obv een vals document. Als een gevolg wordt het behoud van uw verblijfsrecht onderzocht, meer bepaald in het kader van een fraudeonderzoek gebaseerd op art 74/20, §2 en §3 van de wet van 15.12.1980 dat zegt: § 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. § 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenals art 74/13 van de wet van 15.12.1980 dat zegt: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

U wordt met deze brief uitgenodigd ons alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u wil dat de dienst vreemdelingenzaken kennis heeft voor het nemen van haar beslissing inzake uw verblijfsrecht. Alle documenten dienen binnen de 15 dagen overgemaakt worden bij de gemeentelijke administratie.

(..)”

Voormeld schrijven blijkt uit de gegevens van de post (lijst aangetekende zendingen) op 14 september 2021 aangetekend verstuurd te zijn naar het adres van verzoekende partij. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de post een bericht heeft gelaten op 15 september 2021 op het adres van verzoekende partij om de aangetekende zending op te halen. Verzoekende partij heeft de aangetekende zending evenwel niet afgehaald, zodat op 4 oktober 2021 de verwerende partij daarvan op de hoogte werd gesteld via de post (zie kopie briefomslag met de vermeldingen van de post inzake bericht achterlaten en het niet afhalen van de brief door verzoekende partij).

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij niet de kans heeft gehad haar standpunt kenbaar te maken en alle volgens haar relevante gegevens aan te brengen voor het treffen van de bestreden beslissing.

3.11. Met haar bloot betoog – tegengesproken door de gegevens van de post – maakt zij geenszins aannemelijk dat zij nooit een aangetekende zending heeft ontvangen noch dat haar geen bericht werd achtergelaten in haar brievenbus. Ook waar verzoekende partij verwijst naar de website van de post brengt zij geen enkele concrete en objectieve indicatie bij dat in haar geval de post geen bericht zou gelaten hebben.

Ook waar verzoekende partij erop wijst dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat zij een advocaat had, wijst de Raad erop dat artikel 62, §1 van de vreemdelingenwet het bestuur verplicht de vreemdeling schriftelijk op de hoogte te brengen. De verwerende partij heeft conform het voormelde gehandeld door een aangetekend schrijven te sturen naar het adres van verzoekende partij. Uit niks blijkt dat, louter omdat het bestuur op de hoogte is van het feit dat verzoekende partij een advocaat heeft, het ook – naast de vreemdeling zelf – nog een dergelijk schrijven zou moeten richten aan de advocaat. Verzoekende partij toont geenszins aan dat een kennisgeving via aangetekend schrijven aan haarzelf niet volstond in het licht van de geldende regelgeving.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de voorbereidende werken inzake artikel 62, §1 van de vreemdelingenwet en het begrip “onbereikbaar”, is haar betoog niet dienstig. Immers blijkt dat duiding wordt gegeven aan het geval waarin een vreemdeling niet bereikbaar is en het bestuur in dat geval niet gehouden is te voldoen aan hetgeen gesteld in §1, eerste lid. Zo wordt gesteld: *In zijn advies heeft de*

Raad van State zich gebogen over de strekking van het woord “onbereikbaar”. Deze hypothese doelt voornamelijk op de gevallen waarbij de betrokkene een adres heeft meegedeeld dat vals of foutief blijkt te zijn of een adres waarop hij niet of niet meer daadwerkelijk verblijft. Het kan ook gaan om de vreemdeling die België heeft verlaten voor een min of meer lange periode zonder zijn voornemen om terug te keren te hebben meegedeeld of die is verhuisd zonder zijn nieuwe adres te melden. Deze gevallen veronderstellen uiteraard dat het bestuur al een eerste keer getracht heeft hem te informeren, anders dan met een eenvoudig telefonisch contact, in principe, met een schriftelijk bericht of door bemiddeling van de gemeente of de politie, maar dat het daar niet in slaagt, ondanks de pogingen die zouden zijn ondernomen om te weten waar de betrokkene zich bevindt, met name door inlichtingen in te winnen over een eventuele adreswijziging of een eventueel vertrek naar het buitenland. Het gaat erom het bestuur in staat te stellen beslissingen te nemen binnen redelijke termijnen, zonder nadeel te moeten ondervinden van de nalatigheid of de kwade trouw van sommigen.” (Parl. St., doc. 54, 2215/001, p. 46-47).

Uit voormelde blijkt geenszins – zoals de verzoekende partij tracht voor te houden – dat in het geval zoals *in casu*, waar geenszins blijkt dat er sprake is van onbereikbaarheid in de zin van voormelde uitlegging – de verwerende partij, wanneer zij geconfronteerd wordt met het gegeven dat verzoekende partij heeft nagelaten de aangetekende zending op te halen na bericht van de post – alsnog zou moeten stappen ondernemen om verzoekende partij in kennis te stellen van het schrijven. Integendeel, verzoekende partij die niet aantoonbaar dat er iets misgelopen zou zijn bij de post waardoor zij het aangetekend schrijven niet heeft ontvangen, kan haar eigen nalatig handelen – het niet afhalen van de aangetekende zending – niet afwentelen op het bestuur en zich thans erover beklagen dat zij niet de kans heeft gehad om haar standpunt kenbaar te maken.

3.12. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt aldus dat zij wel degelijk de kans heeft gehad om haar standpunt voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing kenbaar te maken, doch zij heeft nagelaten het desbetreffend schrijven van het bestuur op te halen en hieraan gevolg te geven. Gelet op deze vaststellingen kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat haar hoorrecht werd geschonden.

3.13. In een tweede onderdeel van het tweede middel betoogt de verzoekende partij dat op geen enkel moment werd onderzocht of het vereiste intentioneel element aanwezig is voor de toepassing van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij argumenteert dat zij zelf slachtoffer is geworden van bedrog door de Portugese firma waarvoor zij werkte in de jaren 80.

3.14. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de in de bestreden beslissing gegeven motivering wel degelijk dat de verwerende partij is ingegaan op het intentioneel element inzake de vastgestelde fraude. Zo wordt gemotiveerd: *“Uit een schrijven 23.06.21 van zijn advocaat voorafgaandelijk aan ons aangetekend schrijven blijkt dat de betrokkene in de jaren '80 naar Frankrijk kwam en er werkte voor een Portugees bedrijf dat teer verwijderde in onderaanneming. Dit bedrijf had het op zich genomen om zijn administratieve situatie in Frankrijk te regelen en de betrokkene heeft hen alle nodige documenten gegeven om de Franse nationaliteit te krijgen. Als het de bedoeling is van de advocaat om de schuld van de betrokkenes gebruik van een nagemaakt Frans document af te schuiven op een obscuur en failliet Portugees bedrijf dat niet met naam wordt genoemd, dan is er werkelijk geen goede reden om die redenering te volgen. Waarom zou het aannemelijk zijn dat de betrokkene geloofde dat een Portugees bouwbedrijf in staat was om de Franse nationaliteit voor een Marokkaanse onderdaan te kunnen bekomen?”*.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift in essentie datgene herhaalt wat haar advocaat al in het schrijven van 23 juni 2021 had gesteld, maar zij doet daarmee geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij dat verzoekende partij in wezen blijft steken in vage beweringen, nu zij nalaat het Portugees bedrijf bij naam te noemen. Haar argumentatie verder dat zij als 23-jarige vertrouwen had in deze firma en ervan uitging dat deze haar administratieve toestand kon regelen, doet aan voorgaande geen afbreuk. Verzoekende partij ondersteunt haar uitermate vage verklaringen met geen enkel concreet stavingstuk. De Raad acht het dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de beweringen van de verzoekende partij niet te aanvaarden.

3.15. De Raad kan de verzoekende partij evenwel wel volgen in haar betoog waar zij erop wijst dat tot 2020 geen enkele administratie het gebruikte document in vraag heeft gesteld. Gelet op de gegevens zoals die naar voren komen uit het administratief dossier kan immers niet blijken dat de gepleegde fraude pas ontdekt kon worden op het ogenblik dat verzoekende partij op de luchthaven werd tegengehouden op 3 oktober 2020. Immers blijkt dat de dienst vreemdelingenzaken reeds op 14 januari 2008, en dus

meer dan dertien jaar geleden, op de hoogte werd gesteld van het feit dat de Franse identiteitskaart mogelijk vals was. Ondanks de stelling in 2008 dat de lokale recherche van Antwerpen dit zou onderzoeken, blijkt nergens uit dat dit effectief gebeurd is. Evenmin blijkt dat het bestuur hieromtrent verder navraag heeft gedaan. Indien het bestuur aldus zorgvuldig had opgetreden dan kan aangenomen worden dat de fraude minstens in de loop van 2008 had kunnen ontdekt worden. Het gegeven dat verzoekende partij bijgevolg jarenlang door het gebruik van een valse Franse identiteitskaart in België heeft kunnen verblijven en hier verder een gezins- en privéleven heeft kunnen ontwikkelen, is te wijten aan het nalatig optreden van de overheid.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij dan ook verder gevolgd worden in haar betoog ontwikkeld in het tweede onderdeel van het tweede middel waar zij erop wijst dat de gemaakte belangenafweging niet adequaat is.

Zoals uit artikel 74/20 van de vreemdelingenwet naar voren komt kan de verwerende partij het verblijfsrecht intrekken wanneer blijkt dat de verzoekende partij zich bediend heeft van een vals document om het verblijfsrecht te verkrijgen. Bijgevolg voorziet artikel 74/20 van de vreemdelingenwet in een mogelijkheid en geenszins in een verplichting zodat de verwerende partij over een beoordelingsvrijheid beschikt aangaande de intrekking. De verwerende partij moet in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling maken van alle in het geding zijnde belangen. Op grond van artikel 74/20, §2, laatste lid moet de verwerende partij immers rekening houden met *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij sinds 5 februari 2001 in België verblijft. Bijgevolg gaat het om een verblijf van eenentwintig jaar op het Belgische grondgebied. Verder betwist de verwerende partij evenmin dat verzoekende partij steeds gewerkt heeft in België. Noch betwist de verwerende partij dat verzoekende partij in België een gezinsleven heeft met haar Marokkaanse echtgenote waarmee zij op 25 februari 2010 huwde te Marokko. De Raad herhaalt dat – indien de verwerende partij zorgvuldig had opgetreden in 2008 - de verzoekende partij geenszins een gezinsleven in België had kunnen ontwikkelen noch verder had kunnen verblijven en werken in België. Door het nalatig optreden van de verwerende partij werd verzoekende partij evenwel in de mogelijkheid gesteld toch een gezinsleven in België te ontwikkelen alsook eenentwintig jaar in België te verblijven en te werken.

In die optiek acht de Raad de gemaakte belangenafweging disproportioneel waar de verwerende partij erop wijst dat het feit dat er een einde komt aan de tewerkstelling en de opgebouwde sociale rechten en dat verzoekende partij met haar echtgenote terug kan naar Marokko in proportie staat tot het gepleegde bedrog. Zo de verwerende partij in 2008 immers wel had opgetreden, had er slechts sprake geweest van een verblijf van zeven jaar en nog geen ontwikkeld gezinsleven. Door haar stilzitten heeft de verwerende partij echter zelf toegelaten dat verzoekende partij in België een gezinsleven alsook een privéleven heeft ontwikkeld dat ondertussen maar liefst eenentwintig jaar omvat. Gelet op de duur van het verblijf in België, waarbij moet opgemerkt worden dat hoe langer iemand in een bepaald land verblijft, hoe sterker zijn banden met dat land en hoe zwakker de banden met het herkomstland zullen zijn, het gegeven dat verzoekende partij steeds heeft deelgenomen aan de Belgische arbeidsmarkt wat uiting geeft aan haar integratie tezamen met de vaststelling dat verzoekende partij twee landstalen spreekt, en het feit dat zij in België een gezinsleven heeft ontwikkeld, kan de Raad de verzoekende partij volgen dat de bestreden beslissing een disproportionele belangenafweging uitmaakt, dit in het licht van de vaststelling dat de verwerende partij zelf nalatig is geweest in het vaststellen van de fraude in 2008. Er blijkt niet dat er sprake is van een correcte feitenvinding door de verwerende partij.

3.16. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij in essentie dat wel degelijk blijkt dat verzoekende partij fraude heeft gepleegd en dat alle relevante elementen in overweging zijn genomen. De verwerende partij die in essentie verwijst naar de gegeven motivering in de bestreden beslissing, doet met haar betoog geen afbreuk aan het hoger gestelde. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt heeft zij geen rekening gehouden met het feit dat zij verzoekende partij meerdere jaren ongemoeid heeft gelaten terwijl zij reeds in 2008 op de hoogte had kunnen zijn van de fraude en daaraan toen het gepaste gevolg had kunnen geven. Door haar stilzitten heeft de verwerende partij evenwel toegelaten dat verzoekende partij een gezinsleven heeft kunnen ontwikkelen in België alsook eenentwintig jaar in België te verblijven en te werken. De verzoekende partij wijst er terecht op dat tot 2020 geen enkele administratie het gebruikte document in vraag heeft gesteld en in tegendeel de verblijfskaart steeds verlengd werd. Nu de verwerende partij reeds in 2008 op de hoogte werd gesteld van het feit dat de Franse identiteitskaart mogelijk vals

was maar zij daarmee niks heeft gedaan, is het thans disproportioneel om in 2021 het verblijf in te trekken en de belangen van de verzoekende partij die erin bestaan haar gezins- en privéleven verder te zetten in België ondergeschikt te maken aan de belangen van de staat om fraude te beteugelen. Het optreden van het bestuur in deze kan bezwaarlijk als zorgvuldig of redelijk worden beschouwd.

3.17. Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht ligt voor. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat geen noodzaak om verder in te gaan op de overige middelonderdelen nu de eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2022 tot intrekking van verblijf, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER